

Глава VII

Първата част от пътя до космическата станция, от която тайно напуснахме онази вечерна среща с острините, премина в предвиденото спокойствие, без да ни нападат ракети на острините и без да кръжат около нас техни кораби, пък и самото кацане мина съвсем незабелязано. И тъй като срещи между чутини и острини, както научих по-късно, стават доста често (по думите на един от чутините те били организирани от привърженици на мира и от двете страни), още същата вечер и сами участвахме в приема при острините. Честите срещи би трябвало да намаляват напрежението и да подкрепят усилията за търсене на договорни решения. Обаче според мнението на Доброчут това е повече от недостатъчно за малко по-сериозно влияние, а камо ли за предотвратяване на избухването на война. Сигурно и двете страни допускаха тези срещи като оправдание за неотстъпчивостта си, а и за свои нужди, като същевременно се позоваваха на голямата важност на собствена отбрана и прехвърляха вината за настъпилото изостряне на противната страна.

Заедно с чутините-приятели или бойни другари, последното название след всичко, което се случи, пък е кажи-речи по-подходящо, седнах на 24-местна кръгла маса със смесена компания от чутини и острини, където, поне както скоро забелязах, се провеждаше оживен разговор. Доста смях се чуваше, така че все по-често поглеждах към присъстващите, макар че този смях ми се струваше някак си неспонтанен, ако не пресилен. Обаче тъй като двустранното насърчаване допринасяше за поддържане на весела атмосфера, все пак имаше ефект. Веднага щом се завържеше кръстосан разговор между събеседници от различни маси, той привличаше вниманието на всички в непосредствена близост и те започваха да участват в разговора на по-висок глас. И от моята маса се включиха с отделни потвърдителни подвиквания или с отрицателно клатене на глава, придружено с ус-

мивка, в зависимост от кръстосано разменените мисли или остроумни забележки. Така поведените диалози сигурно бяха доста чести из цялата зала. Обходих с оценяващ поглед присъстващите наоколо и около масите на няколко десетки метри, докъдето ми стигаше погледа, тъй като изобщо не можах да видя отдалечените стени, отчасти заради декоративните шадравани и стълбища около колоните с асансьори. Видях същинска навалица от разхождащи се между масите. Тогава спокойствието ми беше нарушено от малко по-високо повикване, на което не се обадох, понеже не очаквах някой познат. Но след следващото повикване се огледах и видях един засмян острин през две маси пред мен, който с вдигане на ръка в знак на поздрав, насочваше вниманието ми към себе си. Това беше точно същият острин, с когото проведох разговор по пътя към енергийните складове, който трябваше да прекъсна, въпреки че се очертаваше интересен. И аз му отговорих на поздрава с леко вдигане на ръка, а остринът ми даде знак да седна при него, но за мен беше малко трудно да приема това. Острините, все пак, бяха противници на чутините, и то дяволски сериозни, и моята разходка при тях щеше трудно да бъде приета от чутините. Спрях, след като Доброчут с кимане потвърди съмненията ми.

- Трудно е да се установи какви замисли имат острините - каза той. - Истински майстори са както в преSTRUването, така и в насочването на разговора от несериозна тематика в желаната посока със съвсем определено намерение и цел, която могат да постигнат с умела игра на думи. А за нашата мисия не можем да им говорим, защото след това ще ни нападнат с удвоена настървеност. Установеното равновесие на силите все още е най-добрият гарант за мира и ако в достатъчно кратък срок не освободим пътя до комуникационните пултове на нашия най-голям енергиен басейн, на някои острини може да им хрумне, че имат надмощие над нас. Пък, както виждате, и сега още има доста от тях, които са убедени в надмощието си. Ако вече дори не са и прекалено много.

- И това е напълно възможно – потвърдих аз с намерение да му изложа набързо своите предположения за ненадейните избухвания на войни, когато ме прекъсна меко обгръщане на рамото ми.

- Хей, чух за завръщането ви – усмихнатото лице на красивата Хоная леко се навеждаше към мен. Сега ми се стори още по-красива, отколкото при нашата първа среща. А и тоалетът ѝ сега изглеждаше малко по-предизвикателно, съвсем подходящо за вечерен прием, въпреки че тогавашният ѝ войнишки гащеризон също толкова добре ѝ отиваше. Но сега беше в по-весело настроение. Без онази трудно прикривана болка в леко разплаканите ѝ очи. Сега можах да открия в тях само игрива непринуденост, без скриване на радостта от нашето повторно срещане.

- Чух за успешното начало – каза тя. – След това възникна затруднение, нали?

- А, да, известно време вървеше, докато...

- Няма нищо, всичко е наред. Достатъчно добре се представихте. Предвижданията ни сега са потвърдени, това е най-важното. Достатъчно е да знаем, че работата ще стане. И за останалото ще успеете. Убедена съм. Беше приятно да чуя това.

- Благодаря за насърчението – посочих чутините около масата, – и моите приятели са убедени в това.

- Знам това по-добре от вашите приятели – ми отвърна тя със самоуверена усмивка, – повярвайте ми.

И тя посочи като мен масата:

- Доста по-добре от тях.

Отвърнах на усмивката ѝ с усмивка, иначе леко смутен от това, че се затруднявах да разбера думите ѝ, въпреки че няхах нищо против това убедено доверие в мен и също така, явно, в нейните способности за оценка. Обаче колкото повече гледах красивото ѝ лице близо до мен, толкова повече чувствах необикновено силна привързаност към нея, а тя, което беше необичайно и същевременно приятно, ме гледаше ту с мекота, ту с хитра закачливост, все с намек за убеждението ѝ за взаимната ни принадлежност. А и сам почувствах това и то беше

забавно по особено необичаен начин.

- А тази тъпачка пак ви обърка работите! – със смях леко ме подкачи. Все пак, от нея лъхаше толкова разбиране и неприкрита антипатия при думата 'тъпачка', че мисълта ми спря за миг.

- Доста знаете – подхвърлих аз след кратко мълчание, като я гледах с доста изразено любопитство. – Всичко ли ви казаха?

- Точно на мен трябва. – Продължаваше да се усмихва с тайнствена усмивка, която не разбирах съвсем, заради непознаване на скрити обстоятелства или нещо такова; така предполагах сред лабиринта на различни съмнения.

- Омъжена ли сте? – се изплъзна от устата ми.

Леко поклати отрицателно глава.

- Бях. За съжаление, вече го няма. – От оживения ѝ поглед за миг пред мен се разкри вътрешната ѝ болка. – Моя мъж, искам да кажа.

- Да, да, разбира се. – Помислих си, че прибързано изразих любопитството си.

- Всъщност го убиха. Той беше един от секретните инспектори на енергийните полета. Точно по време на пробива на острините беше заедно с гарнизона в помещенията зад 73-та врата. Загина в бой с острините.

- Оо! – проточих аз видимо изненадан, а Хоная продължи:

- Той програмира тази кодирана защита, която сега ни причинява затруднения.

Той? Фуу! – Това беше още по-голяма изненада. Поне за мен. – Значи той... – спрях наред изречението. Няколко съмнения ми възбудиха въображението. – Значи той ме замеси в тази работа? – попитах накрая и след кратка пауза (и тя не каза нищо), погледнах Хоная, която ми кимна в отговор.

- И е избрал мен?

- Да. Много добре ви познаваше!

- Как... познаваше? Откъде?

- Следеше ви.

- Следял? Фуу! – След дълбоко вдишване спрях с

пълни дробове.

- Ами, не ви е пречел. Със сигурност с нищо не ви е засегнал, поне не нарочно. Не е и позволено. А той специално не би ви причинил нищо лошо. – Хоная ме гледаше с топла симпатия. – И дори се привърза към вас. Много силно. Означаваште много за него. Всъщност, бяхте му много скъп приятел. – Хоная се развълнува. – Не беше ваш биологичен клонинг, а и вие не сте негов, ако евентуално сте си помислили за тази възможност. И във времето не можем да правим пътешествия. Тук няма нищо от миналото или бъдещето. – Хоная хвана ръката ми с чувствена интимност. – Всички ние, чутините, сме доста приятелски привързани към земляните, затова вашето сътрудничество с нас във връзка с тази задача за нас е напълно естествено. Нищо не споменавайте на острините, спокойно биха ви жертвали, защото за тях сте само същества на определено примитивно ниво на развитие, прекалено ниско в еволюционната спирала, за да ви уважават сериозно. А ние разсъждаваме съвсем по друг начин и именно тук е зародишът на спора между нас и острините. Към вас изпитваме чувства на силна симпатия.

- Това ми харесва – отвърнах ѝ, сам под въздействието на нейната весела игривост. В погледите ѝ, отправяни към мен, усещах доста чувствена симпатия, и то дори по-дълбока, не просто от уважение, а равна на моята в погледите ми към нея. Да, не можех да греша. А и тя не се и мъчеше да скрие тези свои симпатии към мен, които сигурно бяха повече от просто слабо чувство на симпатия. Доста повече, ако не грешах. Но и моите чувства при това ставаха все по-силни.

- Ела да потанцуваме – покани ме с протегнатата ръка. Добручут до мен водеше оживен разговор с един острин от съседната маса, погледнах останалите, а и те също разговаряха помежду си, без да проявяват какъвто и да било интерес към Хоная или мен. Окей, помислих си аз и бавно станах и тръгнах с Хоная към дансинга. Все още не знаех много за тези чутини; намръщих се с недоверие и леко поклатих глава – всъщност всеки път

все повече ми се разкриваха, но все пак ми се струваха, съдейки по всичко, още по-необикновени, ако не по-тайнствени, отколкото при първата ни среща. Въпреки всичко, някои мои виждания не бяха съвсем в унисон, поне ако съдя по усещането, защото и обяснението за следенето на моя живот, което било извършвано от нейния мъж, беше само по себе си доста необичайно. Не можех да си изградя поне малко по-определена представа за едно такова начинание, а Хоная се отнасяше към мен, сякаш бях... т. е., сякаш съм... току-що породилото се в главата ми сравнение не искаше по никакъв начин да се оформи в окончателна констатация. При тези свои мисли се усмихнах. На моменти наистина реагираше сякаш вижда в мен мъжа си. По дяволите, защо добивам такива впечатления? Иначе добре ми обясни, че не става дума за пътуване във времето, че и те не са способни да направят това и че аз не съм и клонинг на мъжа ѝ. Обаче какво се крие зад всичко това? На каква основа изобщо става всичко това?

Хоная спря пред дансинга.

- Да отидем там – каза ми тя, като посочи малко по-свободния дансинг, накъдето след това я поведох през централната част на дансинга, покрай танцуващи двойки. Понесени от танцовия ритъм, след като се притиснахме в прегръдка – тя обгърна с ръцете си врата ми, а аз с моите – гърба ѝ, аз прошепнах на ухото ѝ:

- Приятна атмосфера има тук.

Цялата беше моя. С цялото си същество и с чувствената си отдаденост все повече се сливаше с мен. Но все пак усетих някаква въздържана въздишка, при която между мислите ми се прокраднаха въображаеми картини от неин танц с мъжа ѝ. Трябва да го е обичала. Обаче сигурно обичаше и мен, и то точно сега, добре усещах това. Всяко движение на ръцете ѝ, меко обгърнали врата ми, ми говореше това. Тogaва леко ме дръпна.

- Виж, викат ни. Вероятно вече трябва да вървиш.

Огледах се по посока на погледа ѝ. Чутините прикрито, с леки движения, ми показваха, че заминаваме и по най-незабележимия начин да напуснем помещението.

то.

Притиснах Хоная в малко по-здрава прегръдка, разменихме си няколко приятно красноречиви погледи и след леко стискане на ръце и задържане на сплетените ни пръсти, тръгнах от дансинга към нашата група, размених няколко съвсем незначителни думи, повече за оставяне на впечатление за непринудена атмосфера, след което тръгнах след останалите, които един след друг, на кратки интервали, по двама-трима, вече бяха започнали да се отправят към изхода, а после по пътя през декоративни храсти до съседната сграда с многобройни групи чутини и острини в помещенията на партера. Там нашата група набързо се събра и после, след получаване на кратки инструкции, се насочи към полигона, откъдето трябваше веднага да продължим пътя си. Отново на малки групи и през интервали. Останалите се раздалечихме на разстояние, на което все още се виждахме взаимно, и упътвани с едва забележими знаци, се запътихме към нашия кораб. Обаче още преди да дойде моят ред (вече поглеждах неспокойно в очакване на знак да тръгна), един чутин от нашата група дойде с бърз ход и едва забележимо се задържаше до отделни чутини от нашата група, за да направи кратко съобщение:

- Шест маси острини напуснаха местата си веднага след нашето заминаване. Току-що получих съобщение, че чевръсто тичат към своя кораб-преследвач. Нещо се досещат, въпреки че не знаят истинското значение на нашия полет до Земята. Затова не трябва да разговаряме на тази тема, дори помежду си.

Като каза това, чутинът ме погледна съвсем сериозно и след изразеното от мен съгласие чрез потвърждението „окей“ продължи към съседната тройка от нашата група.

С ни най-малко приятни усещания от усложняването на нашето положение, се наведох към своя съсед и попитах:

- Какво всъщност означава това?

- Че ще ни следят – ми обясни той в отговор. – И

вероятно и вас, може би, по-специално вас, така общо взето ми се струва. А разбира се, ще искат да си извоюват това следене отблизо с цел колкото се може по-точно прогнозиране. Да, предимно това, както всичко показва. И да разкрият цялата работа и да действат изненадващо. А пък вашето присъствие, както всичко показва, все повече ги безпокои.

Леко се усмихнах:

- А пък няма да могат сами да сглобят липсващите подробности. За това съм убеден. Нали и вие не можахте, нито сами, нито заедно с мен. Моята тъпа приятелка онази вечер просто разпускате, без логика в поведението. Тоест, когато изгуби нишката на събитието, импровизираше чрез разиграване на театър. Според мен и сама не е знаела от какви мотиви произтичат отделните ѝ чувствени излияния. И доколкото успях да си спомня досега, онази вечер и моите чувства бяха почти толкова объркани, както и цялото тогавашно събитие.

След това изведнъж в съзнанието ми се появи и сравнение между острините и чутините, но по отношение на способностите им не можах да направя никакво по-определено заключение.

- А острините доста самоуверено се отнасят към вас – казах аз.

- Ами! Самоуверено! Надменно! Най-подходящата дума за техния характер е надменност. – Обаче и самият чутин при тези думи се изправи в малко по-високомерна поза и с леко блуждаещ поглед продължи мисълта си: – Е, да, може би за нас тук тази тяхна надменност е дори желателна. Направо ни е добре дошла. Поне според мен, защото ако не вярваха заради своята надменност в предимството си при прогнозиране на събитията, щяха вече да са ни нападнали.

- С оръжие? – попитах аз.

- Да, и с оръжие – чутинът при тези думи гледаше повече пред себе си, с безучастно блуждаещ поглед, но все пак леко се сепна от моето продължително вътрешно гледане в него.

- Значи, сигурността на този полет е малко по-ус-

ловна? – бавно добавих аз, като наблегнах на въпросителността на понятието условност.

- Е, не е съвсем така. И ние можем да предвиждаме техните намерения и, както вече можахте да разберете, при такива малки сблъсъци доста добре се съревноваваме с тях, нали? А също и при сблъсък на всички въоръжени сили, по наше мнение, ще имаме малко повече възможности от тях.

А разбира се, фактът, че животът ми зависи от това как те взаимно, едни за други, ще предвидят действията си, много-много не ми харесваше, но все пак не му споменах това, защото, най-вероятно, не беше уместно.

Тогава един чутин, който току-що беше дотичал, с решителни ръкомахания, без прикриване, ни повика.

- Тръгваме! С пълна скорост до астероидния пояс! – извика ни той и след замахване с ръка по посока на нашия кораб, се затича, а ние след него в моментално оформена разтеглена колона. Обаче след няколкостотин метра, за моя изненада, срещу нас долетя нашият кораб, спря над нас, и, поне както можеше да види, един след друг просто ни всмукваше в себе си, така че след като ме изтегли отвесно нагоре, можах да изпусна само едно „фуу“ от изненада. Бързо изтичах до своята седалка и се загледах през големия преден прозорец.

- Бързо стана, а? – като погледнах близките чутини, които изобщо не бяха се трогнали, подхвърлих на Доброчут, който с леко стиснати устни ми каза:

- Бързаме. Поне до астероидния пояс трябва да стигнем преди тях, а след това вероятно малко по-сериозно ще трябва да си поговорим за това преследване.

Тогава, след издигане, излетяхме със страхотно ускорение в остра парабола към изходния коридор и се отправихме с цялата мощност на двигателите към добре познатия ми вече астероиден пояс.

През големия прозорец следях през това време още два наши кораба пред нас, а на холограмния дисплей – изображението на пространството в непосредствена близост до нас. Никъде нямаше кораби-преслед-

вачи. Или пък... Да, можах да забележа шест кораба на острините на видимо разстояние, обхванати от холограмното изображение.

Опитах се да оценя скоростта и евентуалното настигане от преследвачите, но заради прекалено голямото изравняване не можах да преценя. Дадох знак на Доброчут да погледне холограмата:

- Могат ли да ни изпреварят?

В отговор той сви рамене:

- Най-вероятно планират нещо друго. Всичко е възможно. - Доброчут се замисли. - На глобално ниво, по всички планети, както естествени, така и изкуствени, протича някакво премерване на сили. На всяка крачка се установява равновесие и то с все по-брутална сила. Навсякъде, без оглед на причината, се осъществява концентрация на всякакви сили: военни, енергийни и интелектуални, достатъчно сериозна причина за равностойни действия на противниковите страни. И именно това сега внася смут. Преследването от острините в тази светлина е съвсем нормално поведение или, по-точно казано, би могло да бъде съвсем нормално, както е навсякъде, където е ничие пространство, предназначено досега за свободно преминаване и на двете страни. Това преследване би могло да бъде по същата причина, по която стават всички събития от този вид, нали? - Доброчут ме погледна с усмивка: аз бях този, който така набързо изобщо не можа да си изгради никаква по-определена представа. - А може и да са отгатнали нещо през това време. И това е възможно, нали? - Доброчут се усмихна, признавайки, че въпреки цялата си прозорливост не можа да се справи с този въпрос, и след това продължи:

- Обаче, както видяхте, в астероидният пояс са разхвърляни както наши, така и техни астероиди. И доста голяма част от тях са космически станции, въпреки цялата си убедително астероидна външност. Едва там ще видим какво значение всъщност придават острините на нашата група и вашето присъствие сред нас.

- И по какво ще познаете това? - попитах аз.

- За това засега мога само да предполагам. Най-вероятно всичко ще зависи от обхвата и интензивността на участието на техните сили в астероидния пояс с цел спиране на нашия полет, ако не и нашето унищожение. И както вероятно се досещате, тук са концентрирани доста много сили.

- Възможно ли е онези наши сблъсъци с техните сили по пътя от Земята да са били само заради това, че всеки път те искат да се докажат чрез постоянно премерване на сили с вас?

- Да, разбира се, защото заради големите предислокации и силната концентрация на военни сили в тази част на космоса, и при по-малки сблъсъци веднага се събират всички въоръжени сили от околната зона.

- Фуу. След всичко, което успяхме да преживеем, с абсолютна сигурност не ми се искат повече подобни надбягвания, докато пътуваме обратно, и то въпреки доверието в овладяната от вас техника с прецизно компютърно управление. А според вас, нас ни следи... – спрях, за да размисля, а Доброчут повдигна вежди, след това и глава, и с бавно движение на ръцете и с разперени длани показва своята убеденост за спешно приемане на възникналите факти, а след това ме изглежда с преценяващ поглед:

- Може би след онази нова дислокация на силите всичко отново ще се успокои, това е съвсем възможно.

Да, да, разбира се, само че ни най-малко не бях равнодушен при неговите размишления за вероятния риск на нашия полет покрай стрелковите гнезда с астероидна външност.